

Kristóf már jó ideje kérte tőlem :

„Apa, most csak mi ketten menjünk el vitorlázni! Kettesben, úgy, ahogy te régen Csengével hajóztál!”

Így történt meg, hogy az idei Húsvéti -bemelegítő- hajózásunk családi helyett fiús kalanddá változott.

Adria, 2017. április 12.-24.

Az évek során már bevált módszer szerint ismét este indultunk el, így elértük Splitben a reggeli első kompot. Azt nem mondhatom, hogy kipihenten érkeztünk volna meg Milnába, de legalább volt egy teljes napunk. Szerencsére most nem kellett túl sok mindent előkészíteni, lévén Sün – aki nemrég utazott haza – jó állapotban hagyta a hajónkat. A ponyva levétel, a víztartály megtöltése, a bepakolás és egy kis fenékvíz törölgetés után már a déli harangszó előtt el tudtunk indulni. Az első napi úti cél általában a tengeralattjáró bázis

meglátogatása, ahol Kristóf örömmel lengedezik a magasból lelógó „Tarzan kötélén”, de most egy egész nappal gazdálkodhattunk, így a hajó orrát a Pokol avagy Pakleni szigetek felé fordítottuk. Kristófon is meglátszott az éjjeli utazás, így rövidesen elbóbiskolt a kokpitban, én pedig egy párnával s egy takaróval tettem kényelmessé a

napközbeni alvását. Szél híján alacsony fordulatszámon motorozgattunk, de azzal is jól haladtunk. Később az úti cél Vis-re majd egy Komiza előtti öblöcskére módosult. Komizától néhány mérföldre északra van egy elhagyott katonai támaszpont, kibetonozott ágyú fészkekkel, s előtte az öblöcskében egy rövid mólóval. Sokszor megéljük a Dolphin hajónk 90 centis merülésének előnyeit, többek között itt is.

Igaz, ez egy nyitott öböl, így csak békés tenger mellett használható, de nekünk most pont megfelelt. Esti sétára indultunk a lőállásokhoz, ahol megismerkedtünk egy raszta hajú sráccal, aki illó olajokat párol a helyi növényekből, és békésen éldegél egy újraépített szerény kő házikóban. Nyugodt éjszaka után reggel tovább indultunk Bisevo szigetére, ahol szerettem volna megmutatni Kristófnak a Kék barlangot. Már az érkezésünk sem volt egyszerű, lévén a parton álldogálók elég hevesen adták értésünkre, hogy vagy fizetünk a mólónál, vagy menjünk, ahová akarunk, de ott nem horgonyozhatunk. Hol vannak már azok az évek, amikor az ottani vacak kis öbölben egyszerre 4-5 hajó is álldogált. No, mindegy, mi egy kicsit kijjebb, igaz már mélyebb vízben horgonyt vetettünk és felpumpáltuk apró csónakunkat. A következő csalódás akkor ért mikor közölték, hogy ma már egyszerű evezős csónakkal nem lehet bemenni a barlangba. Jegyet kell venni (régén is kellett a bejáratban üldögélő néninél) és csak a hivatalos csónakkal lehet bemenni. Hmmm... Végül Kristófra adtam egy mentőmellényt és beültettem a hivatalos csónakba, magam pedig fortyogtam egy kicsit a parton. A korábbi egyszerű szigetecskén ma már a móló mellé impozáns kőházat építettek ahol a turista ajándéktárgyakat vásárolhat, a kasszánál megveheti a belépőjegyét, azt csippanós leolvasóval érvényesítik, s ha zavarba jönne természetesen pénzt is váltanak. Igazi nagyüzem! Hol van már az anyóka, aki a barlang bejáratában ringatózott egy csónakban, s akinek talán a férje, egy öreg hordta be azokat a turistákat, akiknek nem volt csónakjuk?

Azt hallottam, tervezik, hogy a határon kicserélik a táblákat. Eddig az volt kiírva: Horvatska Republika. Az új tábla egyszerűbb és érthetőbb lesz. Csupán ennyi: PAY.

Ma már minden futószalagon megy. Néhány perc és Kristóf is visszaért az útról. Nem tudom így mennyi ragad meg benne a látottakból. Visszaeveztünk a lehorgonyzott hajónkhoz, és Kristóf, aki amúgy is neoprén ruhában volt, eltökélte, hogy fürdeni és búvárkodni akar. Így is lett, bár a víz április lévén még nem volt meleg.

Miután felhúztuk a horgonyt, délről megkerültük Bisevo szigetét, hogy az annak nyugati oldalán lévő öblöcskék egyikében horgonyt vessünk éjszakára. Két ilyen öblöcske van a sziget észak-nyugati részén. Mindkettőben van apró mólócska is, melyből mi az egyiket a helyi

hajójárat távozása után igénybe is vettünk.

Szerencsére nyugodt volt a tenger s a mérsékelt keleti szélről védett az öböl. Kristóf nagyon lelkes búvár, én pedig nem gátolom meg ebben. Magam ugyan csak szükség esetén megyek bele az áprilisi Adriába, inkább a partról tartottam szemmel őt és igyekeztem megítélni azt a pontot, ahol még épp nem fázik meg a

remegő szájú kis búvár. Megjegyzem, ennek a pontnak a megítélése remegő szájú kis búvárok esetében egyáltalán nem könnyű, de a száraz törölköző, a meleg tea és a C-vitamin most is segített.

Másnap reggel csapatmunkában indultunk el, mely az addigra már megerősödött és kissé irányt változtatott szélben nem is volt olyan egyszerű. Míg a sziget takarásában hajóztunk, mutattam Kristófnak, hol milyen a hullám s ebből milyen szélre kell majd számítanunk. Míg Kristóf vezette a hajót, én még felhúzás előtt gyorsan lecsökkentettem második reffsorra a vitorlát. A vitorlahúzás erős szélben mindig kalandos, de szerencsére nekem most jó segítségem volt, s így minden úgy ment, ahogy az a nagykönyvben meg van írva. Eleinte fél szélben, majd raumban hajóztunk, s később a szél ereje is csökkent, olyannyira, hogy végül az egész nagyvitorlát felhúzhattuk. Ahogy az máskor is lenni szokott, a jó szél és a jó sebesség nagyobb távolság megtételére sarkallt bennünket, így nem álltunk meg Drvenik szigetén, hanem egészen Trogir kikötőjéig vitorláztunk. Nagyszerű menet volt! Trogirban van egy bevált helyünk a csatornában, ahová be tudunk állni. Így a város belsejében kötünk ki,

mégsem kell érte fizetnünk. Hát igen, ez a kis hajó nagy előnye! Kristóf nagyon várta már a Húsvéti Nyuszi érkezését, aki itt, Trogirban látogatott meg bennünket és elhozta az áhított focimezt, a focis nadrágot és a vágyott kapus kesztyűt is. A következő három napon erős, viharos szelek jöttek, sok esővel, így mi alaposan körülnéztünk az óvárosban, felmentünk a várba, meglátogattuk az ACI tusolóját és jókat fociztunk egymással valamint a helyi gyerekekkel.

Szép város Trogir, mégis nagyon vártuk már azt a napot, amikor tovább indulhatunk. Megejtettünk egy délelőtti fürdést az ACI-ban és Kristóf is

megkóstolhatta a napok óta emlegetett „felhő” fagyit, majd elindultunk a közeli Drvenik szigete felé. Drvenik kikötője sok évig amolyan senki földje volt, talán azért, mert egy Argentínában élő szerb asszony építtette. A háború miatt félbemaradt beruházás kiváló menedéket nyújtott a hajóknak. A tulajdonjogi viták miatt nem szedtek sarcot a kikötő használatáért, de az idők változnak. Az évek múlása a kikötőn ugyan nem mutatkozott meg, azonban megjelent egy ember a szokásos kérdéssel: Kolko metera? Korábban egy borvirágos orrú öregember, manapság pedig egy rossz fogú kollégája teszi fel ezt a kérdést. Pont olyanok, mint Pesten egy, az alkoholt behatóan ismerő, hajléktalanból lett parkoló őr. A horgonyzás szerencsére még ma is ingyenes, így mi egy jó kis parti focizás után beálltunk a belső kikötő három-négy méter mély vizébe. A szél egész éjjel tette a dolgát rendesen, de a horgonyunk jól tartott. Reggel korán vitorlát bontottunk – később motoroznunk kellett – és egy nagy ugrással egész Sibenik városáig hajóztunk.

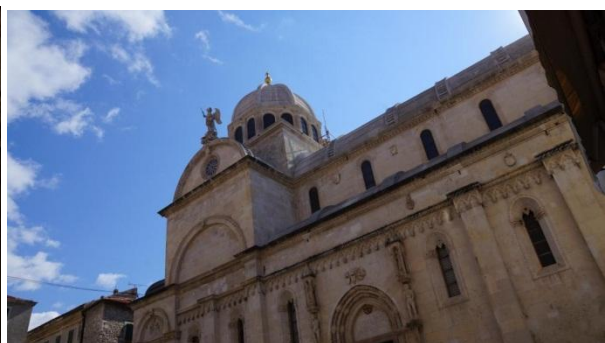

Tanácsos volt sietnünk, lévén délutánra ismét esőt jövendöltek, mi pedig nem szeretünk esőben hajózni. A Sibeniki csatorna bejáratában lévő Szent Miklós erődnél kikötöttünk és egy rövid felfedező útra indultunk a várban. Épp visszatérőben voltunk, amikor feltűnt a kicsit korábbról ismert „SAR” hajó, amelynek a hullámai már a csatornában is alaposan meghintáztattak bennünket. Láthatóan most is jól előre tolták a gázkart, így örült rohanás és igazi menekülés lett a várlátogatás vége, nehogy pont a mentő hajó által keltett hullámzás törje fogszikkalóvá a hajónkat. Egyszer valamikor olvastam a COLREG-ben a hullámkeltésről valamit, de jobbnak láttam megelőzni a bajt és inkább fejvesztve elmenekülni a mólótól.

Sibenik városkájának halász kikötőjében is találtunk védett és ingyenes kikötési lehetőséget, így a következő napok viharos, hideget és esőt hozó északi szeleit itt vészeltük át. Ezek voltak azok a napok, amikor odahaza havazott, a Mátrában járhatatlanná váltak az utak és Nagy-Hideg-hegyen megnyitották a sípályákat. Ez a hideg front hozzánk is elért. Reggelenként a szalonban mindössze 9 fok volt, a fuxban ennél érezhetően kevesebb. A tea főzés és a testünk melege lassacskán 12, majd 14 fokig emelte a szalon hőmérsékletét. Mondhatjuk, ezzel akklimatizálódtunk a nyári alaszka túránkhoz.

A városnézés mindig jó időtöltés. Megnéztünk két másik várat is, majd pedig a Szent Jeromos katedrális és természetesen minden nap fociztunk Kristóffal.

Még a reggeli kenyérért is futva és passzolgatva mentünk el. Magyarán, bár az időjárás nem kényeztetett minket, mi biztonságban voltunk és jól töltöttük el a sibeniki napokat.

Április 21-én pénteken felhajóztunk a Krka folyón Skradinig. A település fölött

dobtunk horgonyt az öt méteres vízben. A folyó iszapos feneké kiválóan tartott, s biztonságos éjszakát ígért.

Másnap partra eveztünk és a nemzeti parkos hajóval végre eljutottunk a Kristóf által nagyon vágyott vízesésekhez. Az elmúlt napok eszései nyomán bőven volt víz a zuhatagokban, s ismét megállapítottuk, hogy a természet gyönyörű. A nemzeti park útjait azonban némi megütközéssel láttuk. A hajdani turista utakat mára faragott kőlapokkal fedték be, s ettől kicsit sztráda jellegűvé váltak. A korabeli kovácsműhely működő fűjtatója nagy sikert aratott Kristófnál, a bedobott kenyérdarabokért viaskodó halak nem különben. Elértük a vágyott célt, azt a vízesést, amiről még az oviban János bácsi mesélt Kristófnak. Így valósulnak meg az álmok és válnak valóságossá a kalandok.

Kristóf kapott egy a vízeséseket ábrázoló teás bögrét, amelyre azóta is nagyon büszke.

Még aznap délután – nagy nehezen – felhúztuk a horgonyt és visszahajóztunk Sibenikbe. Út közben csábító lehetőségként kínálkozott a kagyló vásárlás valamelyik kagyló telepről, de Orsi telefonon lebeszélte arról bennünket, lévén az adriai kagylók 40%-a „Hepatitis A” vírussal fertőzött. Kagylót tehát nem vettünk, azonban láttunk néhány nagy termetű barna delfint amelyek - vélhetően a kagyló telepek miatt - felúsztak a folyón.

A következő nap indulás után még megálltunk egy rövid pillanatra a Sibeniki csatornában lévő bunkernél ahol Kristóf ki is szállt, hogy egy fejlámpával bekukkantson a járatokba, majd tovább hajóztunk Primosten felé. Nagyon jó szelünk volt, s míg az automata kormány ügyesen vitte a hajót, én lesúroltam a puffereket. Nem akartam túl korán megérkezni, ezért megálltam 2-3 mérfölddel a város előtt. Egyszer csak feltűnt egy csapat delfin, akik a szemközti kis szigetek felé tartottak. Mint kiderült, egy 20-25 palack orrú delfinből álló csapat volt, akik többször odajöttek a hajó orrhullámaihoz, hogy velünk együtt ússzanak.

Kristóf is és én is nagyon lelkesek voltunk, hisz ilyen nagy csapat delfint, ilyen közelről látni ritkaság.

Prismostenben az éjszakát a régi halászkikötő egyik bójáján töltöttük, s csak reggel álltunk be a vitorlások által használt kikötőbe. A mólón ismerős arcok, Sün és a testvére....mondhatni kiszúrtak minket!

Bemelegítő utunk 12 napig tartott és igazán jó Apa-Fia program volt. Sok széllel, sok esővel, sok focizással, némi hideggel és megannyi kalanddal. Kár, hogy már haza kell mennünk.....

